

ÉHEZŐK KIÁLTÁSA!

Pecznyík Pál

Lakott földünk minden táján, tűzként terjed a szegénység,
egyre több az éhes gyermek, vézna testét gyötri éhség.

Szívszorító látvány látni, éhes gyermekek sírását,
jóllakottan: meghalljuk-e, éhes szájuk kiáltását?

Míg mi, milliókat költünk élvezetre, múlandóra,
addig éhező emberek, éhen térnek nyugovóra.

Miért nincs bennünk szájalom, áldozni tudó szeretet?
Mert pénz - mammon, - zsarnok módra - tartja fogva a szíveket.

Pedig minden élő ember, Isten arcvonását hordja,
mégis, jómódú gazdagnak, szegényekre nincsen gondja.

Földünk terem elegendőt, jutna kenyér, mindenkinek,
akkor mért kínozzuk egymást éhezéssel, mi emberek?

Isten gondot visel rólunk, mindent mi kell, meg ad nekünk,
hogy éhséget, szomjúságot ne ismerjen az életünk.

Ha mi, gazdagság vonalán, nem folytatnánk ádáz harcot,
akkor nem kellene látnunk - vidám helyett - könnyes arcot.

Addig fog pirulni arcunk, amíg köztünk lesz éhező,
noha bőven ad kenyeret, földön a sok búzamező.

Isten ezt az ősi Bolygót, úgy alkotta meg előre,
hogy este, senki se térjen éhgyomorral, pihenőre.

Könyörülő érző szívet, hű Teremtőnk Te adj nekünk,
segítő szeretet által, Téged dicsérjen életünk.

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. II. 26.